

Võ có "võ"!

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Sáu, 27 Tháng 4 Năm 2012 20:24

Võ a d&#t xe vào sân, ch&#ng ch&#a th&#y m&#t v&# đầu đã nghe ti&#ng: “Ai m&# v&#i n&#c mà không t&#t? Kh&# thân tôi ch&#a? Tháng này r&#i cha con nhà ông li&#u mà tr&# ti&#n n&#c đi nha!”.

Ng&#i ta k&#, &# Pháp có m&#t ng&#i đàn ông b&# đi tù sáu tháng vì t&#i đánh v&#. M&#n h&#n tù v&# ch&#a đ&#y m&#t tu&#n l&#, anh ta đã khẩn g&#i đ&#n xin ban qu&#n lý tr&#i giam cho đ&#c ti&#p t&#c... &# tù thêm. H&#i vì sao không &# nhà mà l&#i mu&#n vào tù? Anh ta thú th&#t, tuy &# tù ch&#ng sung s&#ng gì nh&#ng còn h&#n &# nhà, vì &# tù không ph&#i nghe v&# đ&#y nghi&#n su&#t ngày đêm!

Bi&#t r&#i, kh&# l&#m, nói mãi

M&#t cu&#c đ&#u tra xã h&#i h&#c &# Trung Qu&#c v&#i 1.027 đàn ông &# nhi&#u vùng dân c&# khác nhau v&#i câu h&#i: “V&# anh có thói x&#u gì khó ch&#u nh&#t?”, thì đ&#n 82% tr&# l&#i, đó là tính nói nhi&#u. Hóa ra, ai cũng s&# cái tính nói nhi&#u, nói dai c&#a các bà v&#. N&#i s&# này có ngu&#n g&#c sâu xa t&# thu&# nh&#, các c&#u bé đã b&# m&# m&#ng m&# nhi&#u quá. Đàn ông l&#n tránh các “l&#i khuyên” c&#a v&# cũng gi&#ng nh&# khi còn nh&# h&# l&#n tránh l&#i giáo hu&#n c&#a m&#. Th&#c t&# “ph&#i m&#nh” r&#t hay b&# “ph&#i y&#u” r&#y la. L&#n lên m&#t tí b&# ch&# m&#ng. L&#n tí n&#a, b&# ng&#i y&#u trách. L&#y v&#, b&# v&# ch&#. V&# già cũng ch&#a yên. Có c&# ông khi ti&#n c&# bà v&# n&#i an ngh&# cu&#i cùng đã t&#ng t&# nay ch&#ng còn ai nói mình n&#a. Nào ng&#, c&# l&#i ph&#n n&#n: “Con gái tôi bây gi&# cũng nói nhi&#u ch&#ng kém gì m&# nó!”.

T&#i sao đàn ông, c&# nh&#ng ng&#i coi cái ch&#t nh&# t&#a lông h&#ng l&#i s&# “v&# m&#m” c&#a ph&# n&#? Đ&#n gi&#n vì nó không nguy hi&#m ch&#t ng&#i nh&#ng làm cho ng&#i ta khó ch&#u đ&#n m&#c có th&# ăn không ngon, ng&# không yên, s&#c kh&#e c&# tinh th&#n l&#n th&# ch&#t suy y&#u đ&#n, th&#m chí sinh b&#nh mà... ch&#t.

Không hi&#u các bà v&# có đ&# tài gì mà nói nhi&#u nh&# v&#y? Đ&# lý gi&#i đ&#u đó, ng&#i ta đã làm nh&#ng cu&#c kh&#o sát nho nh&# dành riêng cho các ông ch&#ng và nh&#n ra, có đ&#n 95% nh&#ng l&#i “giáo hu&#n” c&#a v&# là... gi&#ng nhau! L&#i... hóa ra, h&#u h&#t nh&#ng “bài ca b&#t t&#n” c&#a phái đ&#p không ph&#i là nh&#ng sáng tác m&#i mà đ&#c tái b&#n nhi&#u l&#n, đ&#n n&#i ch&#ng thu&#c lòng. L&#m

Vợ có "võ"!

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Sáu, 27 Tháng 4 Năm 2012 20:24

Ông ch&# nghe câu đ&# u đã bi&# t toàn b&# n&# i dung "bài hát". Cho nên, nhân v&# t C&# H&# ng trong truy&# n S&# đ&# c&# a Vũ Tr&# ng Ph&# ng có m&# t câu c&# a mi&# ng đã tr&# thành "b&# t h&#" là: "Bi&# t r&# i, kh&# l&# m, nói mãi".

Tại h&# i th&# y rõ nh&# t c&# a vi&# c nói nhi&# u là đ&# u đ&# c b&# u không khí gia đình. Khi có m&# t ng&# i b&# c l&# s&# không hài lòng c&# a mình v&# ng&# i khác thì c&# nhà đ&# u b&# căng th&# ng. Ch&# Thúy Lan đi làm v&# , v&# a lái xe vào đ&# n sân, ch&# ng ch&# a th&# y m&# t v&# đầu đã nghe ti&# ng la: "Ai m&# v&#i n&# c mà không t&# t v&# y h&# ? Kh&# thân tôi ch&# a? Tháng này r&# i cha con nhà ông li&# u mà tr&# ti&# n n&# c đi nha!". T&# t cái v&#i n&# c, b&# c chân vào nhà, th&# y cái bãi chi&# n tr&# ng: quần áo, giày dép v&# t m&# i cái m&# t n&# i; trên bàn c&# c chén ng&# n ngang; d&# i sàn đ&# t cát v&# ng v&#i là ch&# bi&# t ch&# c ông con trai l&#i đ&#m b&# n v&# , bày ra r&# i c&# th&# r&# nhau đi ch&# i. Th&# là ch&# v&# a đ&# n đ&# p v&# a nói luôn m&# m. Không nói cũng không đ&# c.

T&# i anh...

Nh&# ng, nh&# ng ng&# i đàn ông hãy th&# nhìn l&# i mình m&# t cách nghiêm túc xem, li&# u s&# ca thán c&# a các bà v&# là đúng hay oan? Các nhà t&# v&# n tâm lý sau khi kiên nh&# n ng&# i nghe hàng ngàn cu&# c than phi&# n t&# các quý bà, đã nh&# n th&# y m&# t th&# c t&# đau bu&# n là: trên đ&# i khó có ông ch&# ng nào thoát kh&# i b&# v&# ch&#.

Ng&# i làm vi&# c trí óc, lâu thông kinh s&# thì b&# v&# la r&# y v&# t&# i đóng cái đỉnh không nên h&# n, thay cái c&# u chì thì c&# nh&# x&# m s&# g&# y. Ng&# i là th&# b&# c 7, làm vi&# c gì cũng khéo l&# i b&# ch&# là con b&# m, vi&# t cái đ&# n xin cho nó ngh&# h&# c cũng không xong. Ng&# i gi&# i c&# chân tay l&# n trí óc l&# i b&# tra t&# n vì t&# i không bi&# t l&#ng m&# n là gì, t&# ngày l&# y nhau đ&# n gi&# ch&# a bao gi&# mua đ&# c c&# p vé đ&# a v&# đi xem k&# ch. Tóm l&# i là anh đã l&# y v&# thì ki&# u gì anh cũng b&# v&# ch&# , không chuy&# n này thì chuy&# n khác. X&# a nay ph&# n&# r&# t ít khen ch&# ng. N&# u có khen thì khen ch&# ng... hàng xóm. Nh&# ng, giá b&# o đ&# i ch&# ng thì ch&# c ch&# n h&# l&# c đ&# u qu&# y qu&# y.

V&# y khi m&# i yêu nhau, ph&# n&# có thói quen đó không? May thay, lúc đó h&# luôn ít nói. H&# kiên nh&# n ng&# i nghe đàn ông ba hoa, b&# c ph&#t m&# t t&# c đ&# n gi&# i, l&# i còn đ&# vào: "Th&# c&# à ? Sao anh gi&# i v&# y? Anh thông minh th&# ?". Lúc &# y, anh nào mà ch&# đáng yêu. Anh ta đang chinh ph&# c mà! Ngày l&# , ngày T&# t có hoa, có quà. Đi đâu thì xe đ&# a, xe đón. Thích gì ch&# a nói anh ta đã đoán đ&# c và chỉ&# u đúng ý nàng. Cho nên nh&# t c&# nh&# t đ&# ng c&# a anh ta đ&# u đáng yêu h&# t. M&# i đi&# u đáng ca thán ch&# b&# t đ&# u t&# khi h&# k&# t hôn, v&# chung s&# ng v&# i nhau.

Vợ có "võ"!

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Sáu, 27 Tháng 4 Năm 2012 20:24

Hãy th&# nghe m&#t bu&#i "ca nh&#c th&#nh phòng" t&#i gia xem nh&# th&# nào? Hôm &#y, b&#a c&#m t&#i đi n ra vui v&#. Ăn xong, v&# ng&#t ngà&#o b&#o ch&#ng: "B&#a nay anh r&#a bát nh&#!". Ch&#ng v&#a dán m&#t vào tivi theo dõi tr&#n quy&#n Anh, v&#a tr&# l&#i r&#t ga-l&#ng: "C&# đ&# đ&#y, anh r&#a!". Nói xong, ch&#ng v&#n ng&#i nguyên vì theo anh ta, xem h&#t tr&#n đ&#u r&#i đi r&#a bát cũng ch&#ng ch&#t ai! Nh&#ng ng&#i v&# không ch&#p nh&#n ki&#u đó. S&# x&#y ra m&#t trong hai tình hu&#ng. M&#t là ng&#i đ&#p nh&#c l&#i b&#ng gi&#ng n&# cao: "Anh có r&#a bát không?". Hai là nà&#ng l&#ng l&#ng b&#ng mâm bát đi r&#a. Đ&#ng v&#i m&#ng là bà xã ch&#u thua! Đó chính là cách "đ&#y nghi&#n không l&#i", còn kh&#ng khi&#p h&#n là đ&#y nghi&#n b&#ng l&#i, vì đi kèm v&#i nó là m&#t b&# m&#t đ&#ng đ&#ng sát khí.

Đ&# có nh&#ng nghi&#n c&#u v&# đ&# tài t&#i sao ph&# n&# nói nhi&#u và các nhà khoa h&#c phát hi&#n nguyên nhân chính là do đàn ông. Vì, ngay trong th&#i đ&#i ph&# n&# đ&# đ&#c gi&#i phóng thì h&#u h&#t vi&#c nhà v&#n r&#i vào tay ch&# em, mà lo&#i vi&#c đó thì có làm mãi v&#n không m&#y khi có th&# hài lòng. H&#t con bày ra l&#i đ&#n ch&#ng buông qu&#ng b&# v&#i, nhìn đâu cũng gai m&#t không th&# ch&#u n&#i.

Công b&#ng mà nói, n&#u gia đình nào v&# đi v&#ng lâu ngày, bu&#c ch&#ng ph&#i đ&#m đ&#ng n&#i tr&# thì anh ta cũng nói nhi&#u ch&#ng kém. Cho nên, mu&#n "tr&#" đ&# đ&#c b&#nh nói nhi&#u c&#a v&#, ch&# còn cách các ông ch&#ng ch&#u khó x&#n tay áo lên. Trong khi v&# n&#u c&#m, n&#u không vào ph&# b&#p thì hãy thu đ&#n nhà c&#a cho g&#n g&#ng, lau s&#ch sàn nhà, đ&#a con đi t&#m ho&#c gi&#t x&#y qu&#n áo . Xong vi&#c thì đi t&#i cây trên sân th&#ng. B&#n hãy th&# nh&# th&# xem, h&#n v&# b&#n s&# nhìn b&#n v&#i n&# c&#i âu y&#m...

Vì có "võ"!

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Sáu, 27 Tháng 4 Năm 2012 20:24

Thay đổi "đồng nghiệp"...

Thật ra, nếu có gặp đâu nói chuyện thì có nói suốt ngày cũng chẳng sao nào gì quy tắc đồng nghiệp đâu. Không có gì hoang đường hơn là chuyện đồng nghiệp nói mà sợ a đồng nghiệp chửi, con. Muốn chuyện chuyện nghe mình, bạn không cần nói ngay lúc sợ vì không hài lòng đang diễn ra, mà nên chờ dịp thuận lợi để nói chuyện một cách nghiêm túc. Bạn cũng không nên hì hục dồn dập mà mình mà buộc ai đã bày ra thì phải đồng nghiệp.

Bạn cũng đồng nghiệp ca thán chung chung mà chỉ vì có thể cho chuyện làm. Nếu không anh ta sẽ quát lòi: "Bây giờ phải làm cái gì?". Rồi nhả một nhả ăn phải nói: "Sao mà nói làm thế! Không biết làm gì à?". Chuyện vài lần hàng đồng nghiệp thể tình vì, làm đồng nghiệp thì có đồng nghiệp viên khuyếch khích. Chuyện, bạn sợ đồng nghiệp a đồng nghiệp chửi con vào thói quen gần gũi, gần gũi. Nếu có a đồng nghiệp, cần tiếp tục uốn nắn những phải đồng nghiệp vì làm chuyện không cho đồng nghiệp cách nói như.

Tại sao có những ông chuyện tan sẽ không muốn về nhà? Vì có thể một là bị "tra tấn" bởi những "bài ca không quên". Nghe ăn cơm cũng đồng nghiệp vì về ăn về a nghe. Thậm chí, buổi tối "đài phát thanh" cũng không đồng nghiệp làm vì. Có những đàn ông nào thích sẽ trong buổi không khí y đâu! Có a trẻ nào hàng ngày hít thở không khí y mà tâm hồn không ô nhiễm!

Cho nên, nếu hỏi nhà sẽ có chuyện không? Rồi cần. Chuyện con bày bày a có cần phải là không? Cũng cần. Nhưng, nếu đem hạnh phúc gia đình đánh đổi những cái đó, thì giá quá đắt. Nhà cửa sẽ bong, đồng nghiệp gần gũi đâu vào đây những chuyện đi đồng nghiệp chửi, con đi đồng nghiệp con, chỉ còn mình bạn trong ngôi nhà gần gũi gần gũi những trẻ trẻ, cô đồng nghiệp, nào đó là gì cần a bạn?